

KATOLIŠKI MISIJONI

XLII - 12 • LAS MISIONES CATOLICAS • DECEMBER 1968

MISION Y POBREZA

Por MANUEL DE UNCITI

Se comprende, que el buen Papa Juan XXIII proclamara un día de noviembre de 1962, que "la Iglesia es de todos, pero principalmente de los pobres".

No se trata —advertámoslo bien— de que la Iglesia deba preocuparse de todos los hombres y, de manera singular, de los hombres pobres y por ello humillados en los niveles de su dignidad humana. No. El problema afrontado por Juan XXIII no incide en las categorías del simple "hacer". No pide que la Iglesia actúe con todos y preferentemente ante los pobres de este mundo. Juan XXIII va más allá. Proclama valores referidos al propio "ser" de la Iglesia: la Iglesia es de todos; lo es, sin embargo, de manera preferencial de los pobres. Y la razón de esta condición natural de una Iglesia inequívocablemente comprometida en la pobreza del mundo, arranca de la consideración de que la pobreza injusta niega a los hombres la dignidad con que Dios ha dotado al hombre. Combatir la pobreza de los hombres es un cometido esencial de la Iglesia, una misión esencialmente religiosa, más aún, un presupuesto insoslayable para toda acción apostólica ulterior. Se plantea mal el problema cuando algunos preguntan superficialmente si a la evangelización de los hombres ha de preceder o no la acción social de la Iglesia para devolver al hombre los mínimos materiales requeridos para una vida verdaderamente humana y cuando, al hablar de esta guisa, interpretan que la verdadera acción religiosa comienza con la evangelización. Este planteamiento no es exacto. Todo lo que concurra a devolver a los hombres su propia dignidad es una acción absolutamente religiosa, y la evangelización no es sino la "nueva y definitiva" plenitud de toda religiosidad. Acción religiosa y acción evangelizadora no son opciones independientes. La evangelización asume todo el contenido de lo religioso y éste encuentra su acabamiento definitivo en la evangelización. La acción religiosa incoa genéricamente la evangelización, constituye su núcleo primitivo, su elemento constitutivo fundamental. No cabe evangelización sin previa religiosidad.

Ahora bien, toda acción eclesial encaminada a devolver a los hombres su propia dignidad ha de ser calificada de acción religiosa y, por ello, de acción evangelizadora. Escribe Rahner:

" Toda construcción del futuro que comprende la razón y la inteligencia creadora del hombre, todo esfuerzo tendente a liberar al máximo al hombre de las esclavitudes de la naturaleza, todo proceso de socialización de la existencia que mire a procurar a cada cual el máximo de libertad. . . , todo ello representa para el cristianismo un cometido inscrito en la naturaleza misma del hombre tal cual Dios la ha querido, una obligación que forma parte integrante de su comportamiento propiamente religioso, pues que éste, en efecto, no es otra cosa que la apertura de la libertad humana, en la fe y en la esperanza, al futuro absoluto."

Estas elementales consideraciones fundamentan la misión de la Iglesia frente a las llamadas realidades temporales. El magisterio eclesiástico se ha sentido desde siempre llamado a iluminar los problemas humanos con los principios evangélicos. Al proceder a la creación de una teología de los problemas humanos, la Iglesia no se ha extralimitado en sus funciones. Ha entendido, y muy justamente, que la salvaguardia de los derechos humanos entra plenamente en la esfera de su cometido a partir de la consideración sobre el origen, naturaleza y destino de los hombres. Cometido de la Iglesia, su intervención en la problemática humana alcanza la categoría de acción religiosa y evangelizadora. La Iglesia es de los hombres. La Iglesia es, preferentemente, de aquellos hombres que sufren la falta del reconocimiento de sus derechos más básicos. La Iglesia es preferentemente de los hombres pobres. Entre la Iglesia y la pobreza existe una conexión esencial.

- Srečen božič je prišel voščit mladi krščanski družini. Koliko jih bo brez božiča in koliko milijonov ga bo preživelo v nepopisni revščini. Ko bomo božičevali, ne pozabimo na obširna misijonska polja, ne pozabimo milijonov, ki iščejo resnico, in ne pozabimo predvsem naših misijonarjev. Sveti večer mora biti misijonski večer.
- Baraga je čudovito izpolnjeval, kar sodobnim misijonarjem naroča koncil. Prav decemberski misijonski namen je le iz tega razumljiv, če se zavedamo, da Cerkev s spoštovanjem gleda tudi na poganska verstva, ker kot nekoč Jude tudi poganske narode Bog na nek način preko teh verstev vodi do polnosti resnice in življenja v Kristusu.
- Poleg poročil naših indijskih misijonarjev je to pot objavljena vesela novica, da se po 13 letih vrača v misijone naša bivša misijonarka s. Leonija Pokovec FMM.
- Zambija nas zanima, zato nas bo gotovo zanimalo zvedeti vsaj nekaj iz zambijske zgodovine.
- Iz misijonskega zaledja na željo misijonskih prijateljev obširneje poročamo o Baragovi proslavi na misijonsko nedeljo v Buenos Airesu. Nekateri govori so podani dobesedno. Pa naj tudi to pride v „Baragov arhiv“.

BARAGOVA STOLETNICA

DESET POGLEDОВ NA BARAGO – MISIJONARJA

Alojzij Geržinič

X

Misijonarji naj torej obširneje poznajo zgodovino, družbeno zgradbo in običaje ljudstev; naj se poglobe v nravni red in verske predpise ter v najgloblje predstave, ki so jih domačini izoblikovali o Bogu, o svetu in o človeku. Jezikov naj se nauče tako dobro, da se jih bodo mogli posluževati gladko in lepo in bodo tako lažje našli dostop do človeških umov in src.

Misijonski odlok

O tem, da se je Baraga takoj prilagodil indijanskemu načinu življenja, je zbranega nekaj gradiva v 7. članku. Sicer pa to dokazuje vse njegovo uspešno delovanje. Gorečnost za duše mu ni dovolila, da bi se pred domačini postavljaj z evropskimi običaji in da bi preziral njihove, marveč je res ravnal, kot ravna oče med otroki. Zdravnik dr. Ely ga je več let po njegovi smrti označil s tem stavkom: „Bil je zares apostolski mož, ki ni gledal na čast ne na dolžnost in tudi ne na življenje, da je mogel slediti svojemu božjemu Učeniku v skrbi za duše.“

Kot zelo izobražen in bister mož je Baraga tudi znanstveno prodiral v indijanske razmere. Poleg dušnopastirskega nagiba sta ga k temu vabila zlasti še potreba, da brani njihove pravice, in namen, da z opisi in podatki o teh izumirajočih rodovih vzbudi zanimanje zanje in po zanimanju duhovno in stvarno pomoč. Že prva leta je poslal Leopoldinini ustanovi zemljevid detroitske škofije, na katerem so bili zaznamenovani vsi misijoni, in prosil, naj ga litografirajo. Večkrat je poslal v Evropo značilne Indijanske predmete (opravo, orodje, izdelke).

Na prvi obisk v Evropo je s seboj prinesel rokopis in nadziral v Ljubljani in Parizu tisk dela o Indijancih. Kot original je pri ljubljanskem založniku Klemensu I. 1837 priobčil nemško izdajo v 2000 izvodih. Slovenska izdaja je prav tam izšla v 4000 izvodih z naslovom, „Popis navad in zadržanja Indijanov polnočne Amerike“. V Parizu pa je izšel francoski prevod v Baragovi priredbi. Izvleček iz tega pomembnega dela je najti v Jakličevi knjigi o Baragi, 2. izdaja, na straneh 70 do 77.

Pogoj za razumevanje indijskega mišljenja in za prilagajanje njihovim šegam je bila seveda pručitev njihovega jezika. Takoj ko je prišel leta 1831 v Cincinnati, je dobil za to priložnost: v semenišču je tedaj študiral tretje leto 18-letni sin poglavarja iz Krivega drevesa Viljem Makate Binesi (Kos). Tako je misijonar v Krivo drevo prinesel vsaj nekaj pojma o otavskem jeziku. Tam mu je pri učenju najbolj pomagal tolmač Škorec. iz Pirčevega pisma maja 1836 izvemo: „Gospod Baraga je šele zadnjo

jesen začel brez tolmača indijansko pridigati, potem ko se je pet let neutrudljivo učil tega jezika."

S Škorčevim sodelovanjem je že drugo leto sestavil Otavski molitvenik (Detroit 1832). Knjiga vsebuje molitve, pesmi in katekizem. Čez pet let je v Parizu oskrbel drugo izdajo, leta 1858 pa v Cincinnatiju tretjo. Ko je leta 1835 prišel v La Pointe med sorodne Očipvejce, je otavski molitvenik predelal zanje. Izšel je prvič leta 1837 v Parizu in to je bila prva knjiga v očipvejskem jeziku. Leta 1849 je doživela 4. izdajo, leta 1858 je spet izšla z otavskim molitvenikom (v Cincinnati). Druga izdaja je močno pomnožena izšla v Detroitu 1846.

V obeh sorodnih indijanskih jezikih je 1837 izdal v Parizu življenjepisa Gospoda Jezusa Kristusa. Vanj je vključil katekizemska vprašanja in odgovore, ki so v zvezi z Jezusovim življenjem.

Že pozimi od 1838 na 1839 je v očipvejščini zbral nedeljske liste in evangelije; dodal je kratke svetopisemske zgodbe. Knjigo so odlično natisnili pri ljubljanskem tiskarju Blazniku v 800 izvodih, a šele l. 1843. Baraga je pisal o njej predsedniku Leopoldinine ustanove: „Tisk je zelo lep in brez najmanjšega pogreška, da se ne morem dovolj načuditi pridnosti tistih, ki so imeli opravka s popravljanjem, saj vendar ne razumejo niti besedice indijanskega jezika. Moji ubogi Indijanci so teh knjig iz srca veseli.“ 25. avgusta 1849 pa je ob pripravah za 4. izdajo očipvejskega molitvenika zapisal: „Indijanci zelo ljubijo svoje molitvenike in jih tudi na potovanja jemljejo s seboj, da na krajih, kjer prenočijo, bero in pojo iz njih. Videl sem Indijance, ki so še na smrtni postelji prosili, naj jim njihov molitvenik položijo v grob na prsi, da bi tako rekoč z molitvenikom v roki stopili pred Jezusov sodni stol.“

Prav tako kot očipvejski Listi in evangeliji (2. izdaja je izšla 1846 v Detroitu), je l. 1843 pri Blazniku izšla Katoliška knjiga pridig, od katerih so nekatere Baragove.

V Detroitu so 1846 natisnili očipvejski Mali katekizem, štiri leta kasneje pa Katoliškega kristjana premišljevanja o večnih resnicah. Dr. Jaklič označuje to delo takole: „To je najobširnejša in tudi najboljša Baragova indijanska knjiga. Ima skoraj same glavne stavke, preproste in kratke. Misli so urejene in jasne. Tako je mogel preprostemu ljudstvu pisati samo zelo izobražen in dušno zrel in skušen nabožni pisatelj. Začenja z razlago božiča, Indijancem najbolj priljubljenega praznika, in drugih svetopisemskih dogodkov, ki se jih spominjamo v božičnem času. Okrog 100 strani govori o Jezusovem trpljenju, vstajenju, vnebohodu in o prvih krščanskih binkoštih. Nato sledi nauk o molitvi. Razlaga jim očenaš in zdravomarijo, potem pa božje in cerkvene zapovedi, sveto mašo, vse zakramente in štiri poslednje reči. Govori o treh grešnih navadah, ki so bile pri Indijancih posebno razširjene: o pijančevanju, o igranju za denar in o grdih, pohujšljivih plesih. Knjigo je namenil vsem severnim indijanskim rodovom, ker je bil s

svojimi knjigami razširil očipvejščino kot nekak občevalni jezik med njimi.' (Fr. Baraga, str. 187). Razdelitev, vsebina in način podajanja — vse kaže človeka, ki je res živel s tem ljudstvom in ga dodobra spoznal.

Istega leta je v Detroitu prišla na svetlo znamenita slovnica očipvejskega jezika. Glavna pravila je dal Baraga natisniti že na povratku s prvega potovanja po Evropi (Buffalo 1837). Učiteljem je dal navodila, kako naj otroke nauče lastnih imen v Jezusovem življenjepisu. Knjižici je avtor l. 1845 oskrbel 2. izdajo. Slovnica iz l. 1850 s 576 stranmi velike oblike, napisana v angleščini, pa je veliko znanstveno delo, podlaga za vse nadaljnje preučevanje severnih indijanskih jezikov. Deset let po piščevi smrti so jo ponatisnili (1878).

Prav tako zaslužno znanstveno delo je očipvejsko-angleški in angleško-očipvejski slovar (Cincinnati, 1853); vsebuje na 622 straneh 30 000 očipvejskih besed in je plod dvajsetletnega zbiranja in urejanja. Tudi slovar so deset let po avtorjevi smrti ponatisnili. S tema dvema knjigama je Baraga storil velikansko zaslugo ne le znanosti in indijanski, sploh severnoameriški kulturi, temveč predvsem misijonarjem.

V začetku marca 1855 je končal rokopis otavske knjige Večne resnice. Tedaj je prevedel na očipvejsko tudi šolski katekizem.

Brez Baragovega sodelovanja, kot se zdi, so izšle Pridige škofa Baraga (1859, v jeziku Indijancev Krec).

V to poglavje spada še okrožnica, ki jo je Baraga poslal med ljudi takoj po škofovskem posvečenju (1853). Je to prva uradna cerkvena listina, napisana v jeziku severnoameriških Indijancev. Dr. Jaklič pravi o njej: „Kakor je sv. Pavel posvetil grščino, ko je v njej pisal spreobrnjencem svoje liste, tako je Baraga blagoslovil in počastil očipvejščino, ko je kot naslednik apostolov po njej spregovoril Indijancem.“ (Fr. Baraga, 2. izd., 203).

Misijonski namen za december:

da bi religiozno življenje v nekrščanskih verstvih pripravljalo pot Kristusovemu evangeliju.

Tudi na poganska verstva Cerkev gleda vedro, tudi v njih je resnica in dobrota božja, čeprav pomešana z zmoto. Vse to Cerkev sprejema in na tem dalje gradi. Zato je za dolgoročno uspešno delo zelo važno, da so ta verstva res prežeta z religioznim čutom, ker le tako bodo ljudje našli Resnico, če bodo zvesto iskali resnico.

OČE NAŠ

FRANC ŠKRJANEC

- Oče naš! Da, za svojega očeta smo imenovali Boga v tej čudoviti Gospodovi molitvi! Toda, ali nismo pri tem večkrat mislili, da je zares samo naš Oče, ne pa tudi tistih globokovernih „divjakov“ afriških pragozdov, indijskih planjav in pekinških predmestij? Dobro vemo, da je v nebesih, vendar naši bratje ateisti pričakujejo, da ga bodo srečali tudi v nas, ki nosimo njegovo Ime. Toda — kako slabo večkrat naletijo! Ali se čutimo za to odgovorne?
- Božje Ime, „ki je čez vsa imena“, naj bo posvečeno! Posvečeno naj bo ob pesmi in bobnu, ki izraža globoko vero črnca. Slavi naj ga električna gitara civiliziranega „kristjana“, ki je pozabil na svojo misijonsko nalogo in dolžnost, pa tudi lajna vietnamskega siromaka, ki mu civilizacija prinaša toliko gorja...
- Zares iskreno moramo prositi Stvarnika in se sami truditi, da pride njegovo kraljestvo najprej k nam, v naše domove, da ne bodo več morišča, ampak prijetni viri krščanske ljubezni; da bo toplo od življenja!
- Tako bomo mogli zares spoznati Očetovo voljo, ki je ta, da s svojim zgledom, delom in molitvijo prinesemo Kristusa njim, ki ga ne poznajo, ne molijo in ne ljubijo.
- Ali nas ne ganejo upadli obrazi in suhe roke, ki se proseče stezajo k nam, naj jim damo kruha? Ali vemo, da približno vsako minuto umre en človek od lakote? In vendar so jih misijonarji najprej učili moliti: „Daj nam danes naš vsakdanji kruh!“ Le če si bomo znali pritrpati od svojega izobilja in videti nujne potrebe ljudi, ki nas ne prosijo drobtinic, jim bomo mogli s pridom deliti od kruha duhovnega življenja.
- Velik pedagog je bil Kristus! Učil nas je prositi Očeta, naj nam odpusti naše dolgé tako, kakor jih bomo mi drugim odpuščali. S tem nas je postavil pred neizprosno dejstvo krščanske ljubezni, ki pa ga kristjani tako radi pozabljamo!
- In ne vpelji nas v skušnjavo našega egoizma, da bi še naprej mislili vse dobro le o sebi. In da ne bomo pojoč tvoj magnificat le sebe blagrovali.
- Reši nas hudega: obsodbe, da bi bil kdo zaradi naše lenobe v ekvatorski vročini od žeje umrl Gospod, naj nas ne sodijo ljudstva, ki pričakujejo od nas Tvoje ljubezni in modrosti. Napoti nas v kraje, kjer čakajo na nas ranjeni, da bi vlili v njihove rane olja in skrbeli zanje. Kjerkoli smo, naj bomo velikani, ki hranijo duše in telesa z milostjo in kruhom življenja. Gospod, nauči nas moliti!

KRATKA ZAMBIJSKA ZGODOVINA

STANKO ROZMAN DJ

Zambija leži v južnem delu osrednje Afrike in predstavlja važno vozlišče raznih poti za trgovino in promet v tem delu sveta. Ni čudno, da je zato dežela doživela najrazličnejša preseljevanja in pretrese, podobno kot dežele na Balkanu.

Najdišča kažejo, da so ljudje živeli v teh predelih že pred pol milijona let. Današnji prebivalci so prišli v deželo v začetku 17. stoletja. Spadajo med Bantu plemena.

V prvih desetletjih 19. stoletja so deželo upostošili arabski trgovci s sužnji. Bantu plemena so veliko trpela. Ko je prišel v deželo slavni raziskovalec Livingston, je našel prebivalce v bednem stanju: bolezni, lakota, praznoverje, čarovništvo, boj med plemeni in povrhu vsega še omenjeni lov na sužnje. Ljudje so se mu zasmilili. Kot svojo glavno življenjsko nalogo je smatral, pomagati tem plemenom v boju proti suženjstvu in širiti krščansko blagovest. Da bi pozneje lahko prišli še novi misijonarji, je prehodil vso deželo in jo temeljito raziskal.

Ko so deželo zasedli Angleži, so prinesli svojo kulturo, tehniko in jezik. Angleški vpliv se je še povečal, ko je Cecil Rhodes ustanovil Britansko južnoafriško družbo, ki je raziskovala rudna bogastva v tem delu Afrike. Cecil Rhodes je dal ime Severni in Južni Rodeziji. V Južni Rodeziji so našli mnogo premoga, v Severni Rodeziji pa cela bakrena pogorja, ki spadajo med največja na svetu. Bakrena najdišča so raziskovalci odkrili 1902. leta; v omenjena področja so se naselili številni tehniki iz Evrope in delavci raznih afriških plemen. Tako so tam zrasla mesta z več kot 100 000 prebivalci.

Severna Rodezia je postala samostojna država v okviru britskega Commonwealtha 24. oktobra 1964. Po površini presega skupno površino Francije, Nizozemske, Belgije in Švice (753.000 kvadr. kilometrov). Zambijski sosedje so: na vzhodu Malawi, na zahodu Portugalska kolonija Angola, na severu Kongo, na severovzhodu Tanzanija in na jugu Rodezija in neodvisna država Botswana. Na vzhodu meji tudi na portugalsko kolonijo Mozambik.

Zambija leži v glavnem na visoki planoti od 1200 do 1500 m visoko. Osamljene gore dosežejo višino 2300 metrov. Velike reke Zambezi, Kafue, Luangwa, Luapula so izdolble široke in globoke doline. Deželo osvežujejo številna jezera, predvsem Tanganika, Mweru in Bangweulu na severu, ter umetno jezero Kariba, ki je eno največjih umetnih jezer na svetu. Na reki Zambezi so tudi največji in najlepši slapovi na svetu — Viktorijini slapovi, ki vsako leto privabljajo turiste iz vsega sveta. Radovedni turisti lahko vidijo razne divje živali v velikih narodnih parkih, ki so raztreseni po vsej Zambiji.

Čeprav Zambija leži v tropičnem pasu, ima vendarle znosno podnebje s tremi letnimi časi: mrzla in suha doba (maj - avgust), vroča in suha doba (september - november) in vroča deževna doba (december april). Le v dolinah velikih rek je v suhi in vroči dobi vročina, ki je za nekatere Evropejce neznosna. V deževni dobi pade precej dežja, povprečno 1 m. na leto, skozi celo suho dobo pa dežja sploh ni.

V Zambiji živi okrog 4 milijone ljudi. Mladina sili v mesta, vasi ostajajo prazne, najbolj pa privlači mlade ljudi glavno mesto Lusaka, za katero pravijo, da je najbolj hitro se razvijajoče mesto v celi Afriki.

V Zambiji živi 73 različnih plemen, ki govore ravno toliko jezikov in samostojnih narečij. Država prizna za uradne 7 glavnih jezikov. Naši misijonarji v Lusaki se poslužujejo jezika nyanja, severno od Lusake govore bema, na zahodu pa lenje. Vsak misijonar mora obvladati vsaj en afriški jezik aktivno in pasivno, drugi afriški jezik pa vsaj pasivno, to je, da ljudi razume in da lahko v tem drugem jeziku spoveduje. V tem babilonu jezikov je angleščina najprimernejši službeni jezik. Državna oblast si prizadeva, da bi vsak Zambijec, ki gre v šolo, govoril lepo angleščino, zato uvajajo angleščino kot občevalni jezik že v prvem razredu osnovne šole. V višjih razredih osnovne šole so vsa predavanja in vsi izpiti samo v angleščini.

V Zambiji je našlo svoj novi dom okrog 12.000 Indijcev, ki so večinoma trgovci in bogati ljudje. Evropejcev pa je okrog 70.000; najdemo jih po vseh uradih, v industriji, prometu, kmetijstvu, v prosveti.

Glavno bogastvo Zambije je baker. Po proizvodnji bakra je Zambija na tretjem mestu na svetu. Razumljivo je torej, da je za to malo državo s štirimi milijoni prebivalcev izreden narodni dohodek. Bakrene zaloge po mnenju strokovnjakov še dolgo ne bodo izčrpane.

Kljub temu, da je dežela bogata, je število podhranjenih ljudi zelo veliko. Vlada si prizadeva, da bi razvila kmetijstvo ter povečala pridelek koruze, tobaka, fižola, sladkornega trsa, krompirja itd. V borbi proti podhranjenosti je predsednik dr. Kaunda postavil svojim sonarodnjakom za cilj, ki naj bo dosežen 1970 leta: 1 jajce in pol litra mleka na dan za vsakega Zambijca.

Na čelu zambijske republike je predsednik dr. Kenneth David Kaunda. S svojimi sodelavci je Zambiji priboril neodvisnost, napisal več filozofskih in socioloških knjig, zelo je ugleden kot državnik in kot dober oče družine z devetimi otroki. Je sin protestantskega pastorja, globoko veren kristjan, ki ima nekatere otroke krščene v protestantski, druge pa v katoliški cerkvi.

Zambijci na splošno ne želijo ostati pogani. Biti kristjan zanje pomeni biti napreden. Med ministri zambijske vlade so vsi kristjani.

V Zambiji imamo dve naškofiji in sedem škofij. Samo en škof (nadškof) je Zambijec.

Lusaški nadškof je poljski jezuit Adam Kozloviecki. V njegovi nadškofiji, kjer delujejo slovenski misijonarji, je 52 duhovnikov, 35 redovniških bratov in več kot 100 redovnic.

V celi Zambiji je 420 duhovnikov, 121 redovniških bratov, 520 redovnic in okrog 800 katehistov.

Domačih duhovnikov je še zelo malo — okrog 50. Misijonarji so Irci, Poljaki, Italijani, Francozi, Nizozemci, Jugoslovani, Američani, Angleži, Nemci. V malih semeniščih je sicer precejšnje število semeniščnikov, vendar se le redko kdo odloči, da bo služil Gospodu. Mladi fantje, ki končajo srednjo šolo, so doslej imeli veliko možnosti, da se obogatijo v raznih poklicih. Odločiti se za duhovniški poklic pomeni imeti veliko mero nesebičnosti in globoke vere.

Vseh katoličanov je v Zambiji okrog 17 odstotkov. Med mlajšo generacijo je ta odstotek večji, kar je znak, da katoliška Cerkev nenehno napreduje.

SANJE

Afriška bantu mentaliteta je vsa prepojena s sanjami, z dobrimi in slabimi znamenji. Naslednji primeri so dobri sanjski znaki:

1. Nekdo v sanjah prosi nekoga za določeno stvar: jo bo dobil.
2. Podarjeno meso v spanju pomeni dober lov.
3. Prečkanje reke na hlodu pomeni zdravje, če se pri tem ne dotakne vode. Ako pa se je dotakne, bo zbolel.
4. Enako je znak dobrega zdravja, če nekoga podi kozel, a ga ne rani. Ako ga pa rani, bo zbolel.
5. Nekdo sanja, da bo določena oseba umrla: ne bo umrla, ampak bo ozdravela.
6. Če žena sanja, da je pomagala pri rojstvu mrtvorojenemu, pomeni, da bo rodila zdravo dete.

Slaba znamenja pa so sledeča:

1. Nekdo vidi, da gori hiša: z nekom se bo sprl, ali pa bo zbolel.
2. Deževalo je in zmočilo poglavarjevo hišo: prepir.
3. Prikazen zdravega moža pomeni bolezen.
4. Če te (v sanjah) ugrizne lastni pes, ne pojdi na lov, ker boš gotovo ranjen.
5. Žena vzame zdravo dete v naročje: če je noseča, se bo pri rojstvu njenega otroka zgodila nesreča.

Poleg sanjskih znakov poznajo domačini rodu Bantu še veliko drugih dobrih in slabih znamenj, ki jih osrečujejo, oziroma spravljajo v nesrečo. S prodiranjem krščanstva pa praznoverja počasi zgublja tla.

V MISIJONE SE VRAČAM

S. LEONIJA POKOVEC FMM

Dobili smo veselo sporočilo nekdanje naše misijonarke s. Leonije Pokovec FMM, da se vrača v misijone. Z njeno vrnitvijo se je vrsta naših misijonarjev spet pomnožila.

Pred dvema letoma mi je naša predstojnica rekla, da me namerava poslati nazaj v Vietnam, ker že znam jezik, medtem ko se nekatere sestre zaman mučijo z njim. Takrat sem prosila, naj me pustijo najprej iti v domovino, a za to sem morala dobiti nov potni list. V oktobru lanskega leta je bilo vse pripravljeno za odhod, toda ob pogledu na čisto nov potni list, so se na konzulatu ustrašili in mi odbili prošnjo za vizo. Kakšno razočaranje!...

Pozneje je gospod škof iz Dalata izprosil dovoljenje v Saigonu in sem ga prejela sredi januarja. Vsa vesela sem šla že 1. februarja na letalo, češ zdaj gre pa zares...

Dve sestri sva šli na pot in se ustavili na prvi postaji v Genovi, kjer bi morali srečati provincialko, ki se je nahajala v Haute-Savoie na bolniškem dopustu. Še isti dan so radio in časopisi poročali o hudem napadu na Saigon. Iz Rima je prišla brzojavka, naj počakave... Čakali sva tam cel mesec, in ko ni kazalo, da se vse kaj kmalu umiri, sva se vrnili v Pariz.

V aprilu so mi predstojnice pokazale drugo smer: na moje veliko presenečenje so določile, naj grem v Anglijo, da se naučim jezika, od tam naprej pa v Malazijo, kjer naj bi čakala na ugodno priliko, ko bo zavladal mir v Vietnamu.

Dovoljenje za Malazijo so sestre od tam posredovale, saj bi bilo drugače kot prej odpovedano. Takoj ko je prišlo, sem se s sosestro, ki se je vračala v Tokio, odpravila na pot. Ko smo čakale na letalo, skoraj nisem verjela, da je resnica, bala sem se, da bo še enkrat vse padlo v vodo... Letalo bi namreč moralo odleteti v nedeljo 8. septembra ob 16.30. Malo prej je pa napovedovalec sporočil, da bo letalo malo pozno... Čez čas smo po zvočniku zaslišali, da je letalo v popravilu in je treba potrpeti, dokler ni vse v redu. Ob 19. smo bili vsi potniki SAAL (Syrian Arab Air Lines) povabljeni k prigrizku. Ob 20. so nas po zvočniku povabili v restavracijo k večerji, po kateri so nas z avtobusom prepeljali v bližnji hotel in nam preskrbeli sobe za drugo polovico noči... Drugi dan ob 11. šele smo za nekaj časa zapustili zemljo. Prvi stop: Pariz! Tu sem se počutila kakor doma, a le za eno uro; za eno uro smo se ustavili še v Rimu, potem pa zapustili Evropo in pristali ob 8. zvečer že v Damasku. V Rimu je sedel v letalo sirski bogoslovc, ki je študiral v zavodu Propagande skupaj s Slovenci. Govoril je francosko in bil vesel, da

se je s kom lahko pogovarjal v francoščini, ker angleščine še ni obvladal, jaz pa tudi ne.

V Damasku smo čakali dve uri na odhod, a čas je hitro minil, ker so bili vsi sopotniki tako prijazni z nama. Evropejci smo bili odslej le trije: nek italijanski študent in midve. Vsi drugi so bili Indijci in Arabci. Nekateri so nama ponujali pijačo, eden nama je nakupil razglednic. Vpraševali so naju, če sva poročeni in kaj pomeni obleka in prstan na roki. Pogovarjali smo se o Bogu in o veri. Mlad hindujski študent je želel, naj molimo zanj, da bo prišel do Resnice... Čudno, kako nekateri iščejo luč, medtem ko so ji drugi blizu, a si zakrivajo oči, da je ne bi videli...

Tisto noč smo še dvakrat pristali v Arabiji: Dhaharan in Dubai. Zjutraj smo prileteli v Karachi. Tam so naju čakale sestre iz naše šole in naju vedle v samostan. Na dvorišču je vse mrgolelo: na tisoče otrok napolni vsak dan veliko poslopje in mnogo ubogih kar tam stanuje. Po kratkem počitku sva šli na obisk v drugo, kakih 30 km oddaljeno postojanko. Tam dobro poznajo sestro Zužkovo, ki sem jo tri tedne prej slučajno srečala v Londonu. Ona hodi vsak teden tja za pregled bolnikov.

Po večerni maši in po dobro prespani noči sva nadaljevali pot v drugem letalu družbe Air Ceylon. Ko se je v Colombo letalo spuščalo, je bilo vse spodaj v zelenju. Kakšna razlika! V Karachi sama neskončno peščena planjava, tu pa tam posejana z zelenimi točkami, ki naznanjajo vodo; in kjer je voda, tam se nastani človek. Po Colombo še zadnji del poti. Zvečer sva že v Kuala Lumpur. Tu so sestre pričakovale le eno, pa sva prišli dve. Res je bil moj odhod tako nenaden, da niso utegnile zvedeti za moj prihod. Pa so bile tembolj vesele potem, ko so zvedele, da sem jaz tista Leonija, za katero so menda šle večkrat na ambasado vprašat, če je dovoljenje že odposlano v Anglijo. Počutila sem se takoj kot doma, kakor da ne bi nikdar zapustila Daljnega vzhoda. Prvo noč nisem bila prav nič zaspana: čemu neki? Potem pa sem štela ure, nič čudno: v Evropi je bilo tedaj šele tri popoldne, tu pa 10 zvečer.

Kuala Lumpur je glavno letališče blizu okrog 15 km oddaljenega lepega, modernega mesta Petalin Jaya, ki se je močno razvilo v zadnjih desetih letih. Sestre pravijo, da so bile leta 1950, ko so se tu nastanile, skoraj čisto same: vsa lepa pokrajina, porasla z gozdovi, le tu pa tam kakšna hišica. Zdaj se mesto vedno bolj širi, z lepimi hišami in modernimi stavbami. Obiskala sem muzej in mošejo. Mošeja je krasna, tlakovana z marmorjem in okrašena z vsem orientalskim sijajem. Sezuli smo sandale, tudi „mini krilo“ je prepovedano. V tem mestu imamo postojanko: bolnišnico za 300 do 400 bolnikov in šolo za bolničarke. Zraven bolnice je otroški vrtec, šola, nižja gimnazija. Gojencev je čez 2000. Sester pa samo 40. Zanimivo: med nami je 18 narodnosti! Dela je seveda čez glavo, opustiti moramo marsikak načrt, ker manjka rok...

Državna vera je islam, zato morajo sestre skrbeti, da v bolnišnici hrana odgovarja veri.

Med katoličani je največ Kitajcev in Indijcev, pa še drugih narodnosti; a vsi se bratski družijo in se med seboj spoštujejo.

Po nekaj dneh so me sestre povabile v nekakšen seminar, na drugi konec Malazije, kjer so se zbrali najslavnejši govorniki, da nam pred-

stavijo islam v tej deželi in njene verske običaje. To je bil prvi tak sestanek in bo predmet prihodnjega pisma... Za nas je vse to pravo odkritje.

Zdaj sem pa že na svojem mestu. Postojanka v Kuantan, kjer se šola 800 otrok. O vsem tem bom poročala prihodnjič. Za danes pa pošiljam najlepše pozdrave vsem prijateljem po svetu in računam na njihove molitve, da se čimprej naučim domačega jezika... Na svidenje v imenu Gospodovem!

Misijonarkin naslov:

S. M. Leonia Pokovec FMM

Assunta Convent

KUANTAN - PAHANG

Fr. of Malaya - Asia

Papež Pavel VI. je v nedeljo 6. oktobra podelil misijonske križe številnim novim misijonarjem: duhovnikom, redovnicam in — kar je posebej razveseljivo — številnim mladim laikom. To so pač najlepši trenutki za svetega očeta, pa tudi za nove misijonarje.

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

MISIJONSKA NEDELJA V BUENOS AIRESU

v luči stoletnice Baragove smrti

Na misijonsko nedeljo se je v Slovenski hiši, ki je središče Slovencev v Velikem Buenos Airesu, zbralo nekaj sto ljudi, da skupno proslave misijonsko nedeljo in Barago.

Vsa proslava je imela dva dela: sveto mašo in zborovanje. Sveto mašo so skupno darovali direktor dušnega pastirstva msgr. Anton Orehar, predsednik Južnoameriške Baragove zveze dr. Filip Žakelj in predsednik Slovenske misijonske zveze Ladislav Lenček CM. V govoru je msgr. Orehar poudaril potrebnost apostolata, h kateremu nas vzpodbuja misijonska nedelja. Vsak katoličan je zaradi krsta klican k apostolskemu delu, čeprav ni nujno, da je vključen v apostolsko organizacijo, kot je recimo Katoliška akcija. Nobene slabosti v občestvu božjega ljudstva in nobene zagrenjenosti nas ne morejo in ne smejo odvrniti od tega tako nujnega dela.

Po sveti maši je začel in vodil zborovanje predsednik Misijonske zveze v Buenos Airesu g. Marjan Loboda. Najprej je zapel Mavovo pesem Roženski Kraljici pevski zbor iz Slovenske vasi, ki je bil gotovo prav za ta dan primeren, saj je iz tistega okraja, kjer stoji Baragovo misijonišče, središče vse misijonske akcije v tujini. G. Mele je zbor skrbno pripravil in vodil.

Nato je govoril *urednik Katoliških misijonov, g. Franc Sodja CM*. Kratko povzemamo njegove misli:

„Baraga je bil velik predvsem v svojem misijonskem poklicu. Res so v ta poklic prispevala mnoga srečanja: Dolinar v Ljubljani, nevesta, na katero so mislili bolj drugi kot on; apostol Dunaja Hoffbauer, ki mu je odprl pot v toplino evangeljskega krščanstva; janzenistična družba v domovini, in končno poziv iz Amerike, ki je prav tedaj potrebovala misijonarjev. Srečanja so morda vplivala, a odločitev je bila pristno njegova, čisto notranja, to je dokazal z vsem nadaljnjim življenjem, ki je bilo v glavnem posvečeno izključno misijonskemu delu.

Če razpneмо lok med Barago in pokoncijsko dobo, preseneča sličnost med njegovim in sedanjim misijonskim duhom. Pač zato, ker je bil poln pristnega evangeljskega duha. Ni poznal misijonskih teorij, kot jih niso poznali apostoli, poznal in živel pa je evangelij.

Njegova osebnost je bila široka. V svojem misijonskem iskanju in načrtovanju je bil ne le brezkraino goreč, ampak tudi drzen. Kakor on se v današnjem misijonskem delu misijonarji upajo tvegati, utirati no-

va pota. In nikjer se pokoncilski duh in posebej dialog, o katerem se toliko razpravlja, ne razodeva toliko kot v misijonih.

Kako se je Baraga znal prilagoditi! Svojim Indijancem ni hotel biti kot tujec, ampak kot eden od njih. Ni ga motila kritika in obsodba priselencev, še manj grožnja izžemalcev. V dobi, ko je cvetel kolonializem, je Baraga stal prav na takem stališču, kot stoji pokoncilska Cerkev — zdaj, ko je kolonializma konec.

Baragova doba je zlata doba slovenskega misijonstva. Ni le sam sebe posvetil misijonom. Znal je vzbuditi zaledje k misijonski dejavnosti. Še več, pritegnil je za seboj vrsto misijonarjev. Nekateri so prišli k njemu v Ameriko, drugi so s Knobleharjem pričeli nič manj tvegan misijon v Sudanu. Prav v zadnjem času nismo imeli misijonarjev svetnih duhovnikov, misijonarjev laikov. Takrat jih je bila cela vrsta. Šele ob stoletnici se pričinja za nas nova misijonska doba tudi v tem pogledu.

Mi smo božje ljudstvo. Posredovati moramo učlovečenje narodom. ki o Kristusu niso nič slišali. Cerkev je treba presaditi v te kulture, bolje: Kristus se mora učlovečiti tudi v kitajsko, japonsko, arabsko, indijsko, zamorsko omiko. Zato nam je treba Baragove gorečnosti in Baragove širine.

Predvsem pa nam je treba misijonarjev. Zaledje ima dve nalogi: pomagati mora misijonarjem, ki jih že imamo, in poslati mora za njimi nove poklice. Zato velja za nas trojno geslo: prvič - ljubimo Cerkev; drugič - ljubimo Cerkev, in tretjič - ljubimo Cerkev.

Prvič: Ljubimo Cerkev kljub njeni nebogljenosti, kljub človeški slabosti, ki je in bo ostala v njej. Ne stojmo pokoncilski cerkvi ob strani kot zapečkarji, ša manj kot kritiki, ki mečejo kamenje na tiste, ki se spuščajo zaradi božjega kraljestva tudi v tveganje, sami pa ne bi ganili niti s prstom.

Drugič: Ljubimo Cerkev s tem, da čutimo z njenimi problemi in s problemi, ki jih čuti ona. Če danes nismo zaskrbljeni za 13 milijonov Biafrijev, ki čakajo na smrt; če ne trpimo zaradi Sudancev, ki ginejo v taboriščih, ker se nočejo vrniti v sužnost domovine; če nas ne tarejo skrbi cerkve v Južni Afriki zaradi rasne diskriminacije; če ne stojimo tudi mi pred težkim vprašanjem Japonske, ki s spoštljivim hladom gleda na Cerkev; če nas ne pečejo krvave katakombe — najstrašnejše v dvajsetem stoletju — na Kitajskem; če ni tudi naš problem lakota v Indiji — potem še nismo v sebi odkrili katoličana. In nismo sredi Cerkve, ki trpi z vso to svetovno problematiko.

Tretjič: Ljubimo Cerkev ne le v mislih in medlih čustvih, ampak v dejanju. Zlasti vi mladi, zazrite se v ideale, ki so pred vami. Mi, ki smo ob enajsti uri ob tej problematiki, moramo storiti, kar pač še zmoremo; a vi ste v zori dneva in je vse življenje pred vami: vedite, človek postane velik ob velikih idealih. Da je to res, nam je najlepše izpričal naš Baraga.“

Po govoru urednika Katoliških misijonov je zbor zapel Tomčevo „Jezusovo oporoko“, ki se je prav prilagala vesoljnim idejam predhodnega govora.

Nato je bil povabljen *g. Božo Fink*, predsednik Zedinjene Slovenije, da spregovori o temi: Baraga in Slovenci. Njegov govor objavljamo v celoti:

Baragova zadeva nas zajema najprej kot vernike, kot člane Cerkve. V Baragi občudujemo duhovniško svetost in misijonsko vnemo, vzor nam je krščanske odpovedi samemu sebi, popolne predanosti božjemu klicu, v njem imamo posrednika in želimo imeti proglašena vzornika.

A čeprav so nadnaravne vrednote najvišje in brez njih nič ne poma-ga, če si človek pridobi ves svet, pa vendar občutimo gibanje za Bara-govo poveličanje kot nekaj svojega, k čemur smo posebej poklicani vsi Slovenci. Saj ga ne proslavljamo kot junaka telesnih zmogljivosti, ne po-stavljamo se z njim kot raziskovalcem indijanskih jezikov ali civilizatorjem divjih rodov. Vse to je v resnici bil, a na drugem mestu. Vse je postav-ljal v ponižno službo najvišje Vrednote, zato zaupamo, da bo nekoč uradno proglašen za vzornika vsega človeštva.

Vendar, zakaj bi se zanj posebej ne zavzemali mi njegovi rojaki? Saj je Baraga najprej naš. Če nam je naloženo, da vsak od nas nosi v sebi narodno usodo tako v svoji naravi kot v udeležnosti pri razvoju narodne skupnosti, potem smemo in moramo upoštevati vse, kar narod sestavlja, oblikuje in označuje, pa tudi tisto, kar narod proizvede. Iz pojavov v na-rodni skupnosti se učimo in vzgajamo ter tako rastemo, nato si prizade-vamo, da bi bili kot narod v svetu vidni, ter potem začitimo zdrav ponos stvarnih ljudi, ki stopajo po trdnih tleh, a imajo pogled uprt nad zemljo.

K vsemu trojemu nam je Baragov primer močna postavka, ki jo bomo morali bolj upoštevati.

Baraga nas najprej uči in vzgaja, tudi kot Slovenec. Kot vsak narod, tudi nas označujejo nekatere poteze, ki nam niso ugodne. Pravijo, da smo ljudje pretesnih konceptov, premajhnega smisla za tveganje, preve-like navezanosti na zavest varnosti. To nas dela včasih ozkosrčne in pla-he, temu občutku pa rada odgovori nagnjenost k vzvišeni drži in preve-liko osebna občutljivost, kateri sledi dostikrat užaljen umik in resignacija. Baraga nam daje nasproten zgled. Zanj ni bilo meja na zemljevidu, še manj v srcu. Ko mu razmere doma niso bile ugodne, se ni užaljeno umak-nil, ampak si je poiskal širših področij, na katerih so ga še manj razu-meli, a mnogo bolj potrebovali. Težave doma ga niso utesnile, ob njih je postal močnejši, da je mogel sprejeti hujše telesne in moralne napore. Vsak dan je imel priložnost, da je preizkušal pogum, vztrajnost, zvestobo poslanstvu, ki ga je prostovoljno sprejel. Vse njegovo misijonsko življe-nje je ena sama velika odpoved ugodju in varnosti, pa tudi osebnemu ve-ličju. Sijajen primer Slovenca, ki je postal svetovljan, a kot tak ostal ves Slovenec. Ker imamo Baraga, vemo, da nismo brez poleta, da smo lahko tudi širokih src in veliki v aktivnih krepostih, česar nam je treba, če hočemo imeti notranjih pogojev za polno narodno življenje.

Barago potrebujemo potem kot glasnika svetu. Narodi so veliki po velikih delih. Čeprav danes toliko govorimo o gospodarski razvitosti in o vojaški moči držav in narodov, pa vendar nikakor ni minil čas narod-nih junakov, ki so skozi zgodovino posebej izpostavljene narodnega genija. Plečnik nam v svetu več pomeni kot vsa prosveta; Baraga več kot vsa pobožnost

MALI KONCIL LAZARISTOV

Letos drugega oktobra so po avdienci pri svetem očetu na trgu sv. Petra v Rimu posneli to sliko delegati 47 provinc in viceprovinc Misijske družbe sv. Vincencija Pavelskega (lazaristov), ki so bili zbrani na občnem zboru, da po smernicah koncila preusmerijo svojo družbo in usmerijo svoje delo. Družba šteje danes 6.200 članov, od katerih jih 1.200 deluje v deželah, ki so v razvoju, 500 v komunističnih deželah in 250 v muslimanskem svetu. Prišli so tudi provincial jugoslovanske province dr. Stanko Žakelj CM, kot delegata pa bivši provincial g. Franc Jereb CM in mladi duhovnik dr. Franc Rode CM. Ker je po volji ustanovitelja sv. Vincencija družba v celoti misijsko usmerjena, je seveda že na prvem delu bilo veliko govora o misijskem delu in bo še več prihodnje leto, ko se bo občni zbor nadaljeval. Ker je prejšnji general odstopil je bil izvoljen nov general, ameriški sobrat iz Los Angelesa James W. Richardson CM. — V prvi vrsti je dobro viden pred edinim v belo oblečenim misijonarjem naš delegat dr. Rode CM in na levi proti sredi pa provincial dr. Stanko Žakelj CM.

vernega ljudstva. Notranja vrednost naroda v svetu ne velja, če ni glasnikov. Baraga je naš glasnik in želimo, da bi bil še glasnejši. Potrebujemo ga, da bomo z njim večji.

Ta želja pa ni prazno potegovanje za zunanjim ugledom, ampak jo hrani pristen ponos, ki je duša naroda. In nam ponosa tako manjka. Tako se radi zadovoljimo s tem, kar nam drugi odmerijo, češ kaj hočemo, sma tako majhni in šibki. V taki ponižni skrušenosti ni ponosa, ampak občutek revščine in nebogljenosti. Naravnost moralna nujnost terja, da dvignemo glave, da se oborožimo s ponosom in pogumno pogledamo v oči vsemu svetu: Tu smo, močan rod, ki je dal Barago, da po njem pokaže, kaj zmore. In ta Baragov rod hoče živeti svobodno, polno življenje. Tudi zaradi njega je tega vreden.“

Da bi poudarili Baragovo zavzetost za božje kraljestvo in neomajno zvestobo Cerkvi, je zbor zapel Kimovčevo „Ti si Peter, skala“.

Nato je stopil na oder predsednik Slovenske kulturne akcije *g. Ruda Jurčec*, ki je govoril o Baragu, geniju slovenstva v svetovnem merilu. Tudi njegov govor v celoti podajamo :

„Pokojni Plečnik je nekje zapisal, da se rodi velikim narodom vsako stoletje po en genij. To torej velja za velike narode, malim narodom pa Bog pomaga in jim daje razmeroma mnogo več, ker jim pač želi pomagati v tekmi z velikimi narodi.

V preteklem, Baragovem stoletju smo Slovenci imeli tri genije: Prešerna, Barago in Slomška. Vsi trije so potem po svoje izoblikovali slovensko merilo za genialnost v službi človeštvu in vsemu svetu.

Rekli smo: narodu in človeštvu. Res gre tu za službo vsemu človeštvu, ker genij ne pripada več samo svojemu narodu. Geniju je dano, da seže v oblikovanje usode vsega človeštva, zasijati mora kot meteor na nebu vsega vesolja.

Naš Baraga pa je krenil na pot genialnosti, rekli bi, kot luč, ki jo skrijejo pod mernik. Njegova genialnost se je začela razkrivati mnogo pred začetkom njegove duhovniške poti. Kot akademik, kot študent, zaročenec za svojo nevesto, se je na Dunaju prvič srečal s svetim Klementom Hoffbauarjem. Rekli bi, da se je že vključil v svetovno dogajanje, ko je prvič pokleknil v spovednico sv. Klementa. Kajti pri teh spovedih so se začeli lomiti stebri še vladajočega janzenizma na Slovenskem. Preden je postal duhovnik, je bil Baraga že glasnik novega, veselega krščanstva, na slovensko zemljo je prinesel klice optimističnega gledanja na usodo Slovenije in potem povsod drugod. Kot kaplan na Slovenskem je po raznih farah dobro spoznal značilnosti mrkega janzenizma in jožefinizma in v tej borbi, ko je bil skoraj sam proti vsem, je spoznal, da bo zmagal, če se bo posvetil vsemu svetu, če se bo žrtvoval za tiste, ki so bili globoko v temi pod merniki, a so želeli na svetlo. Postal je misijonar.

Mogli bi reči, da je imela Cerkev močno, ves svet obsegajočo poslanstvo občestvenosti že mnogo pred 2. vatikanskim koncilom. Vsak misijonar je tudi kulturni delavec, in ker je posvečen, je svojemu občestvenemu poslanstvu še mnogo bolj odprt in koristen. Saj nikdo na svetu v toliki

meri ne uresničuje ideala ljubezni med narodi in v občestu kakor ravno duhovnik.

Baragov genij je torej tirjal širši teren, posegel je v jedro vsega katolištva. In kako je to dosegel? Ne s krikom ali bučnimi kretnjami na zunaj. Rekli bi, da se je spet umaknil v tisto, kar bi profani svet danes imenoval mernik. Šel je v najbolj skrit predel tedanje Amerike, med najbolj zapuščene in jim poleg vere gradil še temelje za kulturno prerojenje in rast. Pisal je Očipvejcem in Otavanom knjige, pisal slovnice in slovarje. Slovenska kulturna genialnost je bila v njem tolikšna, da se je podarila kulturi tistih, ki je še niso imeli.

Toda kakor je taka, krščansko umevana genialnost globoka in bogata, iz Amerike, iz obal Velikih jezer ni pozabil na svoj slovenski narod, na izvor, kar je pri rojstvu prejel — ni pozabil na svojo pripadnost slovenstvu. Od tam nam je še pošiljal zlata jabolka vere, upanja in ljubezni. Tedaj je od daleč odstranjal bodičevje janzenizma na Slovenskem in nam zastavil korenine tistega optimizma, ki še danes ni izčrpan. In še stoletja ne bo.

Res: iz Barage nam še danes sije tista luč slovenske globine, ki po svojih genijih ne služi samo slovenskemu narodu, ampak vsemu svetu. Narod s takimi geniji stopa vedro in mirno v svetovni zbor, ni več pod mernikom, ampak svetla luč nam vsem, posebej pa še mladini.“

Končno je spregovoril predsednik Južnoameriške Baragove zveze doktor *Filip Zakelj* o procesu za Baragovo beatifikacijo. Obenem pa nanizal številna imena naših velikih mož tiste dobe, ki bi zaradi svoje misijonske gorečnosti zaslužili čast oltarja ali vsaj dostojne življenjepise. V resnici smo mogli ta trenutek biti ponosni, da je naš narod v tistem času premogel tolikšne velikane. In če jih je premogel takrat, zakaj ne danes?

Iz govora dr. Žaklja navajamo, kar je govoril o Baragi.

„Baragovo življenje in delo bi lahko spoznali in večina ga kolikor toliko pozna, ker nam življenjepisov, člankov in razprav o Baragu ne manjka; Ave Maria, Katoliški misijoni in Baragov vestnik nas seznanjajo z njim; za Baragovo stoletnico so izšle tri knjige o Baragu v angleščini, tri knjige v slovenskem jeziku (1 doma, 2 v Argentini), še dve sta nam obljubljeni: 1 doma, 1 pa v Argentini. Ne moremo se pritoževati, da nam manjka slovstva o Baragu.

O Baragovi resnični svetosti so bili prepričani njegovi sodobniki in glas o njegovih junaških krepostih dolgih 100 let ni utihnil. Dolga vrsta uslišanj na njegovo priprošnje potrjuje misel o njegovi svetosti.

Skoraj bo preteklo pol stoletja, ko prirejamo zborovanja, baragujemo in razglušamo resolucije, da je treba delati in moliti za Baragovo beatifikacijo, ter ustanavljamo Baragove zveze in krožke.

V Ljubljani, v Marquettu in v Buenos Airesu so škofje potrjevali molitve za Baragovo beatifikacijo. Vsaj osem uradno potrjenih molitev imamo, zraven še približno toliko devetdnevnic in še posebno uro molitve. Ni nam znano, da bi za kakega drugega svetniškega kandidata imeli toliko uradno potrjenih molitev.

Naša velika napaka, ki ji je lenoba in brezbržnost ime, pa je, da

premalo molimo za to izredno milost. Naj vsaj ob stoletnici ves verni slovenski narod: doma, v zamejstvu in v zdomstvu sklene roke in moli za oltarsko čast tistega, o katerem je škof dr. Gregorij Rožman rekel, da je junak, ki nima para.“

Ko se je vodja zborovanja g. Loboda vsem zahvalil za sodelovanje, pa tudi poslušalcem za udeležbo, je končno prebral resolucije misijonske nedelje 1968. Te so:

1. Vsakoletno praznovanje misijonske nedelje naj poživi in pomnoži misijonsko sodelovanje slovenskega božjega ljudstva. Predpogoj za to pa je poglobitev osebne notranjega življenja, kot pravi misijonski odlok 2. vatikanskega cerkvenega zbora: **Ker je vsa cerkev misijonarska in je evangelizacija osnovna dolžnost božjega ljudstva, vabi sveti zbor vse h globoki notranji prenovi, da bi se lastne odgovornosti pri širjenju evangelija živo zavedli in da bi vsak sprejel svoj delež pri misijonskem delu med pogani. Vsi verniki so kot udje živega Kristusa dolžni sodelovati pri rasti in širjenju Kristusovega telesa, da bi ga čim prej privedli do polnosti...**

Baraga nam je zgovoren dokaz, kako iz bogate notranjosti duše izvira prebogato apostolsko delovanje. **Tudi mi se hočemo prizadevati za notranjo prenavo, da bomo mogli prenoviti in pomnožiti naše zunanje misijonsko delovanje.**

2. Višek Baragove osebne rasti in vrednosti je v njegovem misijonskem žrtvovanju. Po njem je zrastel v enega največjih misijonarjev svete Cerkve in enega največjih Slovencev. **Tudi mi hočemo misijonski poklic in misijonsko sodelovanje ceniti kot nekaj najvišjega in vse storiti za nove slovenske misijonske poklice in večje misijonsko žrtvovanje vsega slovenskega božjega ljudstva.**

3. Baraga na oltarjih bi bil vsemu svetu dokaz verske moči slovenskega naroda, bi bil zlasti nam, njegovim rojakom zgovorni glasnik veličine misijonskega dela, bi bil mogočni priprošnjik za naše slovensko, človečansko in apostolsko dejstvanje v vsem božjem ljudstvu. **Zato se ob stoletnici njegovega odhoda k Vsemogočnemu vsi verni Slovenci, doma, v zamejstvu in v zdomstvu obnovimo v delu in molitvi za Baragovo beatifikacijo, pri čemer pridno sodelujemo z Južnoameriško Baragovo zvezo.**

Baraga na oltar — Svet Kristusu, Kristusa svetu!

Po prebranih resolucijah je z burnim ploskanjem vsa dvorana izrazila svoje odobravanje. Sicer pa je zborovanje poteklo brez ploskanja, res slovesno. Ko smo skupno odpeli Povsod Boga in Zmagala si Devica slavna, smo imeli vsi prijeten občutek. Dasi je bil program razmeroma dolg, ni bil predolg. In ker je bil pester, je v nenehni pozornosti sledila vsem točkam tudi mladina. Ko smo se razhajali, so premnogi izražali veselje nad prijetnim dojemom, ki ga je zapustila ta prireditev. Na odprtem odru pa je še vedno stal Baragov kip kot simbol misijonske ideje. Naj bi po njegovi priprošnji med nami misijonska misel bila vedno bolj živa in naj bi nam obudila številnih misijonarjev med našo mladino!

BARAGOVA PROSLAVA V SLOVENSKI VASI

Že v dveh številkah smo priporočali, da bi povsod, kjer je kaj Slovencev, letos za misijonsko nedeljo imeli Baragovo proslavo. V nekaterih krajih, kot npr. v Torontu, so že imeli tako proslavo in to na veličasten način. Torontski list Božja beseda o njej obširneje poroča. Drugod bodo gotovo še pred koncem leta proslavili našega vélikega moža.

V Slovenski vasi pri Buenos Airesu je tako proslavo oskrbel krajevni misijonski krožek. Sodelovala je slovenska šola in mladinski zbor pod skrbnim vodstvom ge. Zdenke Janove in z lepim programom. Sodeloval je tudi cerkveni zbor pod vodstvom g. Meleta, ki je za to priliko sam uglasbil Molitev. Govor pa je za to priložnost imel g. Ruda Jurčec, predsednik Slovenske kulturne akcije. Dvorana je bila polna in je bila proslava, kljub motnjam na nogometnem igrišču, lepa počastitev Barage, dasi je bilo vsem žal, da lepo pripravljene točke niso mogle priti prav do izraza.

NOVE KNJIGE

UPANJE V NAS

To je naslov knjižice, ki je prevedena že v dvanajst jezikov in je našla po vsem svetu lep odmev. Razmeroma drobna knjižica hoče preprosto in kratko podati katoliški nauk in je namenjena predvsem nekristjanom. Saj jo je omislilo in izdalo Tajništvo za nekristjane. Zaradi lepega in jasnega pa zgoščenege podajanja krščanskega svetovnega nazora so jo tudi katoličani pograbili in jo mnogi že rabijo kot veroučni priročnik.

O BARAGU

sta med drugim izšli v angleškem jeziku dve knjigi. Eno je napisal dr. Maksimilijan Jezernik v Rimu in jo je izdala severnoameriška založba Studia Slovenica. To ni le navadna knjiga, ki naj poda v novi obliki že znane podatke o Baragi, ampak znanstvena študija in je prinesla baragoslovcem veliko novega, ker je dr. Jezernik raziskal vaticanske arhive in iz njih pobral vse, kar je v zvezi z Barago.

Drugo knjigo pa je napisal Američan Bernard Lambert z naslovom *Sheperd of the Wilderness*. Pisatelj je laik, državni uradnik, z družino. Osemnajst let je zbiral gradivo za to knjigo in ves prosti čas vložil v to delo. To je bilo možno samo zato, ker je ves navdušen za Baragovo čast. Nam Slovincem samo v vzpodbudo, da bomo tudi mi vsaj toliko zavzeti. Avstralske „Misli“ priporočajo to knjigo vsem rojakom, ker tam pač znajo večinoma vsi dosti angleško, da jo bodo s pridom brali. Isto je v Severni Ameriki. Morda bo kdo oskrbel prevod tudi v slovenščino.

Več o knjigah in raznih izdajah in prireditvah o Baragi prinaša Baragov vestnik, ki zadnje mesece pogosto izhaja v Buenos Airesu.

naši misijonarji pišejo

PAKISTAN

Konec lanskega leta je iz Karachija pisala misijonska zdravnica s. TEREZIJA ŽUŽEK, ki je pred meseci morala v Anglijo, kamor je šla po strokovnih in družbenih opravilih. Na poti iz Anglije v ZDA, kamor tudi mora, se je za nekaj tednov ustavila v Buenos Airesu, kjer živi njena mati in več bratov. Misijonski sodelavci v tem velemestu smo že našli stik z njo in bomo skušali njeno bivanje med nami čim boljše izkoristiti za poživitev misijonske zavzetosti med rojaki. Za zdaj jo v imenu vseh argentinskih Slovencev samo lepo pozdravljamo in ji želimo veliko lepih uric v krogu svoje družine in med nami!

Iz njenega omenjenega pisma objavljamo sledeče o razmerah v Pakistanu :

„Zadnje nedeljo sem se napotila v središče Sinda, mesto Hyderabad. Oddaljeno je od Karachija 120 milj in leži sredi Sindske puščave, kjer je 2000 let pr. Kr. cvetela znamenita indus-kultura. Mesto je povsem vzhodnjaškega značaja, umazano. Ima dve medicinski fakulteti in precej tekstilnih tovarn. Tkivo raste po poljih prav bogotno. Ljudje so zvečine zaostali, nepismeni; vsak ima majhno obrt, da se preživlja. Otroci se zamazani potikajo po cestah. Beračev kar mrgoli. Kako pa razsajajo bolezn, gotovo berete kaj v časopisju.

Namen mojega potovanja je bil pomagati neki holandski bolnišnici, ki je pred štirimi leti začela delovati tam, pa se je znašla v nemajhnih težavah. Zavod vodijo neke laične sestre, družba, katere članice so večinoma starejša neporočena dekleta, ki so obvežejo za štiriletno delovanje na kakšnem misijonu. Imajo nekaj komunitetnega življenja, vzdržuje pa jih Holandija z državno mesečno plačo; so pa brez lastnih družbenih pravil. Po štirih letih gredo navadno domov na počitnice in se potem spet obvežejo za nadaljnja štiri leta, ali pa tudi ne. Mnoge se po vrnitvi omože in ne gredo več v misijon. Nekatere pa se obvežejo tudi za vse življenje; a teh je zelo malo. Seveda, ta nestalnost in negotovost glede osebja povzročata vodstvu bolnišnice velikanske težave, ki niti niso edine. Mene so tja povabili, da jim uredim anestezijski oddelek. Z veseljem sem se dela lotila in to in ono že tudi dosegla.“

INDIJA

P. STANKO PODRŽAJ S. J., starosta naših indijskih misijonarjev, ki je zadnja leta deloval v Kalkuti in nje predmestjih pri organizaciji in vodstvu tako misijonskih kot drugih tako potrebnih šol, nam v zadnjem pismu z dne 5. septembra tega leta javlja, da se je zdaj spet znašel na tipičnem misijonu in sicer na tistem, v katerega je pred leti že toliko svojega truda vložil: v Khariju na bengalskih poljanah 24. Parganasa:

„Moj premik v Khari mi je ob prihodu na misijon kar sapo zaprl. Toliko problemov in homatij, kolikor jih poprej nikoli nisem imel. Poleg tega sem imel spet nekaj neprilike z motornim kolesom . . . , potem rahel napad tifusa in zdaj še bule v ušesu . . . Bog me dobro 'žehta' . . . Se priporočam v molitev, da že enkrat zdrav in cel izidem iz teh preskušanj!

Letos smo imeli radi poplav mnogo škode. Celo en zid se nam je tukaj na misijonu podrl! In še strela je udarila blizu hiše in nam požgala eno drevo. Ljudje stradajo, otroke je silno težko dobiti k pouku, pa jih je kar 250 treba pripraviti za prvo sveto spoved in sveto obhajilo.“

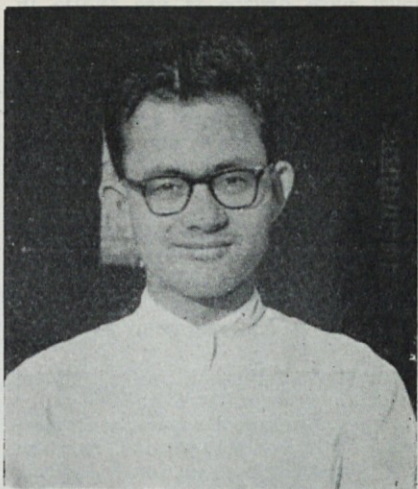
Iz Kurseonga pod Himalajo imamo iz zadnjega leta kar lep kupček pisem od o. LOJZETA DEMŠARJA S.J.

Novembra lanskega leta nam poroča o svojem potovanju v domovino, po tolikih letih:

„Doma sem bil na počitnicah kar štiri mesece. Po 32 letih sem spet videl domovino. Lepo je bilo, prelepo! Kako so me ljudje pristrčno sprejemali, ne le v moji župniji, ampak po celi slovenski deželi. Povsod so me vabili, da sem imel predavanja o bengalskem misijonu, o našem življenju in delu. Duhovniki so me klicali za maševanje in pridigovanje in za predavanja. Večkrat sem imel na eno nedeljo po več maš in pridig in še nekaj predavanj. Kako so ljudje poslušali in se zanimali in na koncu tudi lepo darovali za misijone! Kar hitro sem imel plačano vožnjo tja in nazaj in še nekaj je ostalo za moje misijonske potrebe. Imel sem s seboj nekaj diapozitivov, ki sem jih dal napraviti iz fotografij mojega 32 letnega misijonskega življenja. Zlasti me je veselilo, da sem videl tudi pri slovenski mladini toliko vnetosti za misijone: zbirajo duhovne šopke, molijo za misijone, darujejo in se navdušujejo za misijonski poklic.“

V pismu marca letošnjega leta poroča med drugim :

„Jaz zdaj nisem na misijonski postaji, ampak že dolgo vrsto let tu v Kurseongu, kjer se vzgajajo bogo-

Pius Mukhia, prvi duhovnik iz Darjeelinga, misijona br. Udovča DJ.

Banolota, „Roža iz Gozda“ iz misijona p. Cukale DJ, pozdravlja misijonske prijatelje.

slovcu naše družbe iz vse Indije in tudi tisti, ki pridejo iz Evrope in drugod še neposvečeni. A skrbim za dvanajst fantov in deklet, ki študirajo na univerzah, kar me stane letno 4500 rupij, se pravi okrog 800 dolarjev. Do sedaj sem letos mogel spraviti skupaj polovico... Kot nekaj govore, se bomo drugo leto preselili v Poono blizu Bombaya, kjer imajo naši soprobratje že veliko semenišče. Kajpada, če me ne bodo spet povabili na misijsko polje v bengalske ravnine. Srce mi je še vedno v tistih tihih vasi-
cah pod cvetočimi palmami v Bengaliji.

Z našimi misijonarji tamkaj pridem bolj malo v osebni stik, pač pa veliko z bratom Janezom Udovcem v Darjeelingu, ki je lani na cvetlični razstavi spet odnesel celo vrsto prvih nagrad. Brat Lukan, ki je šel lanj domov na obisk, je bil nekaj časa potem v Rimu, sedaj je pa sodelavec na naši župniji v Dravljah in se verjetno ne bo več vrnil v misijone.“

Od gori imenovanega misijonskega brata JANEZA UDOVČA S.J. imamo zadnje pismo iz srede leta 1967:

„Dve sliki, ki jih tu prilagam, sta pričeli velikega veselja, kajti na praznik sv. Rožnega venca je bil posvečen v mašnika mlad Nepalec iz naše vasi, ki sem ga jaz poučeval v katekizmu in za katerega šolanje sem se posebej zanimal. Ker je bil zgleden v učenju in vedenju, nič čudnega, če je že zarana izbral za svoj življenjski poklic duhovništvo. Njegova starejša sestra je že več let poprej postala redovnica in ga je podpirala z molitvijo in zgle-dom. Lahko si mislite, kako veliko veselje je vladalo v družini, pa tudi v celi vasi. V teku 38 let življenja v misijonih sem preživel velike spremembe. Do leta 1950 ni bilo duhovnika, ki bi znal nepalsščino. Danes pa imamo že svojo domačo škofijo, 25 nepalskih duhovnikov, 10 bratov in 12 sester. Prvi nepalski škof nove darjeelinske škofije je msgr. Erik Benjamin, ki sem ga poznal kot mladega študenta. Pod njegovo jurisdikcijo je

tudi Sikkim in tamkajšnja prefektura, kjer delujejo švicarski avguštinci.

Silno važno je delo, da se cerkev v vsakem narodu zasadi in cepi na sadike domačih korenin. Ako bomo zalivali z molitvami in žrtvami, je sad zagotovljen. Imamo več nadebudnih mladih fantov kandidatov za duhovniški poklic.“

Koncem junija letošnjega leta je uredniku Katoliških misijonov pisal misijonar o. JOŽE CUKALE S.J.:

„Hodimo skozi imenitne čase: štrajki študentarije, štrajki delavstva. Eno največjih podjetij, ki je pred letom prevzelo velika dela, je zaradi nedelavnosti tovarn moralo vse opustiti in 1500 delavcem grozi odpust; tisočpetsto družin bo zaman čakalo, da jim kdo kupi kruha na karte in riža na črni borzi. Rdeči igrajo na veliko in prav lahko igro dobijo.

A od časa do časa pozabimo na krizo. Naši ljudje v okraju se kar kosajo med seboj, kdo oziroma katera skupina bo zaigrala lepši ples, uprizorila bolj ganljivo dramo ali komedijo in boljše zapela. Vrstijo se drame: Zorna, Maniac, Punuruthan... Od časa do časa nas obišeče Sopna, ki študira v Kalkuti na visoki plesni šoli in je katoličanka. Jasno, da nas zadivi s svojo umetnostjo. Mislim, da bi je bila Pino in Pia Mlakar kar vesela. Bengalci so pač nekaj posebnega. Sicer jih ne kaže preveč hvaliti, kajti že tako se preveč tega zavedajo, a res je, da imajo visoka kulturna strem-ljenja, vsakdo bi rad postal nekaj Rabindranath Tagore v malem.

Casopisje trenutno veliko poroča o zadevi o. Ferra. Kar je angleško pisane-
nega časopisja, se vse poteguje zanj. Tudi večina hindu prijateljev kmetov, ki jim je rešil eksistenco, je na njegovi strani. Vodovodne naprave, šole, dispanzerji, vse govori njemu v prid. Le visoka politika ga hoče pregnati iz dežele, nazaj v njegovo spanjo. In če morajo tako velike ribe iz Indijskega oceana, kaj naj rečem o nas, malih ribicah...? Le nekaj let življenja tu nam še dajejo... potem pa

Novi oltar v Kurseongu, kjer deluje p. Demšar DJ. Narejen je dosledno v indijskem slogu, na levi strani nasproti tabernaklja je indijsko znamenje za Boga.

Iz misijona br. Udovča: škof posveča nepalskega duhovnika, ki ga je kot fantiča učil krščanski nauk naš misijonar.

vzemi popotno palico in hajdi na stara leta kam drugam.“

O istem problemu jezuita Ferra piše kratko tudi misijonarka s. KONRADINA RESNIK iz Bombaya, sredi tega leta:

„Pred nekaj dnevi nas je obiskal kardinal Gracias na svojem povratku iz Rima. Dobro pozna kardinala Šeperja. Graciasov spremljevalec je šel celo pogledat v Jugoslavijo in bil nekaj časa v Zagrebu. Rekel je, da so ljudje zelo prijazni in verni, a vlada velika revščina; da so ljudje sicer delavni, a ubogi.

Lansko leto maja je dobil eden naših misijonarjev ukaz, da mora zapustiti Indijo, niso pa navedli nobenega vzroka, zakaj bi moral to storiti. Naredil je prošnjo, da mu pustijo ostati še naprej. To je španski jezuit Ferra. Letos mu je policija sporočila, da le mora zapustiti deželo, in sicer 26. a-

prila. Ko je spet prosil, da mu povedo vzrok izгона, so navedli, da je nasilno spreobrnil veliko hindujcev. Nato je o. Ferra javno dejal, da takoj zapusti Indijo, če mu kdo to dokaže. Ljudje se zelo potegujejo zanj na javnih shodih, na katerih je včasih tudi do 60.000 ljudi. Če se nasprotnikom posreči kljub ljudski volji, da o. Ferra preženejo, bodo dobile pogum, da z drugimi store prav tako, zlasti ker bo laže. Začela se bo žalostna gonja proti misijonarjem.“

Misijonarka s. TEREZIJA MEDVEŠČEK iz družbe Hčera Marije Pomоčnice nam je v času od julija lanskega leta pa do junija letos iz svojega misijona v Assamu, kjer je prednica, sporočila te novice:

„Na našem misijonu imamo poleg ljudske tudi nekako srednjo šolo, poleg tega pa še poseben tečaj za odras-

P. Cukale DJ na ekumenskem zborovanju v Indiji, kjer se srečavajo katoliški in protestantski misijonarji v prijateljskem razgovoru.

K s. Magdalení Kanjč dnevno prihaja na stotine bolnikov.

le dekleta, ki naj bi postale učiteljice in katehistinje. To leto smo imele kakih 30 takih deklet in prav te dni so polagale izpite ter odšle na delo v oddaljene vasi. Te katehistinje so v veliko pomoč misijonarjem.

Jaz tu sem zelo zadovoljna, čeprav imam veliko dela, da kar ne najdem časa za pisanje. V teh mesecih (piše v začetku decembra 1967) smo posebno zaposlene, ker hodimo po okoliških vaseh, ki so nekatere zelo daleč. Letos smo misijonarke obiskale kakih 80 vasi našega misijona; v vsaki imajo katoličani svojo kapelico, kjer se vsako nedeljo zbirajo k molitvi in krščanskemu nauku, kar vse vodijo ali katehistinje ali pa učiteljice.

Letos je bilo lepo število krstov posebno po oddaljenih vaseh. Skrbimo za čim večjo pripravo. Pouk najprej dajejo katehisti, kot omenjeno, potem pa gredo naše sestre za kakih 14 dni v vsako vas, da poglobe znanje. Pripravijo tudi že krščene otroke na spoved in za prvo obhajilo, odrasle pa na prejem včasih kar pet zakramentov skupaj: krst, birma, spoved, ob-

hajilo in poroka. Je pa treba zelo pohiteti z vzgojo domačih poklicev, saj indijska vlada ne dovoli vstopa novim inozemskim misijonarjem in še mi, ki smo doslej imeli dovoljenje za bivanje tu, bomo morda morali kmalu pobrati šila in kopita in oditi. . .

Indija spet trpi veliko lakoto. Me se trudimo na vse načine, da naših 50 deklet ne bi trpelo zaradi tega. Doslej je glede tega še kar nekam šlo s pomočjo dobrotnikov, posebno onih iz Združenih držav.“

Tudi s. MAGDALENA KAJNČ piše iz Morapaja v Bengaliji, vse letos:

„Srečna sem v svoji samoti in si nič drugega ne želim. Na božični dan so naši bolniki prihajali k nam od jutra do večera, da se poklonijo mulemu Jezusu in se zahvalijo za ozdravljenje. Mnogi so prinesli sveče ali kak drug dar. Me pa smo jim postregle z mlekom ali čajem in z majhnimi kolači. Največje sirote so prejele v dar tudi obleko, ki sem jih izprosila v Kalkuti, pri čemer so mi pomagale naše tamkajšnje sestre. Tako je bil božič res srečen dan.“

Donudba slovenskim misijonarjem

Praznik sv. Terezije D. J. 1968

Vsem slovenskim misijonarjem in misijonarkam ob misijonski nedelji!

Pred šestimi leti je misijonski odsek našega semenišča razposlal vsem potrebnim našim misijonskim pionirjem nad 100 kelihov, ciborijev in nekaj lepih monštranc ter obhajilnih paten. V zadnjih letih se je to pošiljanje nadaljevalo od časa do časa, kot so liturgične svete posode prihajale od darovalcev. Mnogo je bilo razposlanih tudi cerkvenih oblačil, rožnih vencev, nabožnih predmetov na splošno in božičnih kart posameznikom v misijone.

Z novim šolskim letom je misijonski odsek začel svoje redno poslovanje in dobil novo možnost pomagati z zgoraj navedenimi predmeti. Trenutno je na razpolago primerno število lepih kelihov in ciborijev in nekaj cerkvenih oblačil ter precej novih rožnih vencev, običajnih in barvanih. Rabljeni so vedno pri rokah, ker jih rožnenski odbor venomer popravlja in razpošilja prosilcem.

Misijonski odsek, katerega člani so vsi semeniščniki, pomaga tudi materialno z denarjem, s skromnimi vsotami in po razpoložljivih sredstvih. Najprej lazaristom v Panamá, a od časa do časa tudi drugim, ki za pomoč prosijo. Kot duhovni vodja odseka, ki je pravkar spet v škofiji Trenton odnesel v tekmi med šolami dve prvi mesti za lansko šolsko leto — višina vseh misijonskih darov posameznikom in pomoč za vzgojo domače duhovščine — se venomer trudim, da bi naši bodoči duhovniški kandidati pridobili v letih doraščanja in oblikovanja globokega misijonskega duha vesoljnega katolicizma. Stiki z misijonarji in žrtve zanje so v tem pogledu največjega pomena.

Naslavlajte svoje prošnje, če le mogoče v angleščini ali francoščini — slovenske bom po potrebi sam tolmačil — na naslov misijonskega odseka samega: *St. Joseph's College Mission Crusade, P. O. Box 351, Princeton, New Jersey 08540, USA.*

Najboljše je nasloviti na predsednika odseka, ki se vsako leto po volitvah zamenja, ter dodati zgoraj: The president in ostali naslov. Lahko pa tudi na moje ime. Psihološko boljše vpliva za glasovanje in odločitve na mesečnih sestankih, ako je pismo v angleščini in naslovljeno na misijonski odsek sam ali na njegovega predsednika. Tako je zame dovolj, da zadevo priporočim in podprem, pridobiti pa mora vsak iz terena sam, če primerno svoje potrebe razloži in utemelji. V pismih se da veliko povedati v kratkih vrsticah prosilca samega.

Vsem slovenskim misijonarjem in misijonarkam toplo priporočam v molitev vse člane misijonskega odseka in njih duhovniški misijonski poklic. Oni sami z menoj vred za misijonsko rast Cerkve redno molijo in mnogi med njimi tudi v raznih podvzetjih odseka dokaj žrtvujejo.

Naj se ob tej priliki še zahvalim od srca vsem na terenu, ki zadnja leta pošiljajo na moj naslov znamke za delo in rast naše Misijonske znamkarske akcije. Koncem tekočega leta bo MZA spet razdelila pomoč mnogim v misijonih za dve leti skupaj: 1967 in 1968.

2. Vatikanski koncil zelo poudarja potrebo po misijonskem duhu osvajanja neumrjočih duš za Kristusa v vsakem izmed nas. Povezani v molitvah

in žrtvah bomo dosegli s skupnimi močmi veliko več in doživeli še mnogo razveseljivih poročil o odhajanju novih moči na misijonska področja, zrela za žtcev. Vsem v duhu sv. Terezije D. J. topel misijonski pozdrav.

*Rev. Charles A. Wolbang, C.M.
St. Joseph's College
P. O. Box 351*

*Princeton, New Jersey 08540
U. S. A.*

MISIJONSKI DAROVI.

ZA CERKEV MARIJE KRALJICE:

Družina Macarol, 1.000; ga. Suhadolnik, 500; Lojze Župančič in Anton Cerar, ob poroki, vsak po 5.000 pesov, vsi v Argentini.

ZA MISIJONSKI KOLEGIJ:

N. N., Kanada, vzdrževalnina bogoslovca Baragovega misijonišča, 175 dolarjev. mrs. Frances Koprivnik, U.S.A., 10 dolarjev.

ZA DŠV:

Nabirka na Misijonsko nedeljo po maši v Moronu, 2.970 pesov; družina Lipovec, Slovenska vas, 480 pesov.

ZA J.A.B.Z.:

Ga. Antonija Koritnik, Buenos Aires, 2.000 pesov; Ljudomila Gomišek, Villa Madero, 500 pesov; obe Argentina.

ZA TISKOVNI SKLAD KM:

Družina Jereb, Slov. vas, 200 pesov; mrs. Louis Šušteršič, Kanada, 2 dolarja.

ZA VSE SLOV. MISIJONARJE:

Družina šega, Venezuela, 100 bolivarjev (22 dolarjev); Lojzka Zavrtnik, Buenos Aires, 1.000 pesov; družina Lipovec, Slovenska vas, 540 pesov; Franc Erjavec, Lomas del Mirador, 200 pesov; Louise Šušteršič, Timmins, Canada, 10 dolarjev.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE:

N. N., Slovenska vas, za misijonarja Buha CM, 1.000 pesov; Tilda Eiletz, Buenos Aires, za indijske misijonarje, 2.000 pesov; za misijonarja o. Cukaleta, mrs. Terezija Marušič, Kirkland Lake, Canada, 10 dolarjev.

ZA MISIJONE:

Rojaki v Mendoza, 5.000 pesov.

ZNAMKE ZA MISIJONE :

Jožica Mulc; Družina Gorišek, Morón; N. N., Morón, po Veri Zure; + Francka Peternelj; s. Cecilija Žužek; Malijeva družina, Mendoza; Marija Malavašič, Ramos Mejía; N. N., Ramos Mejía.

VSEM ZA VSE: TISOČKRAT BOG POVRNI!

OBILJE BOŽIČNIH MILOSTI IN BLAGOSLOVA V NOvem LETU

želi vsem misijonarjem in misijonarkam, vsem sodelavcem, poverjenikom, naročnikom in bralcem, posebno pa vsem dobrotnikom

**BARAGOVO MISIJONIŠČE S
KATOLIŠKIMI MISIJONII!**

300 DOSMRJNIH NAROČNIN KATOLIŠKIH MISIJONOV ob dvajsetletnici izhajanja v zamejstvu, v pomoč gradnji Misijonskega kolegija Baragovega misijonišča

Zadnja številka tega jubilejnega, dvajsetega letnika zamejskih „Katoliških misijonov“ je tale. Dejansko bo prihodnji letnik že 43. letnik, a list je začel izhajati že pred več leti, a je moral v letih zadnje vojne za dve leti prenehati.

Dvajsetletnico smo skupno z našimi naročniki želeli proslaviti s kakim pomembnim misijonskim dejanjem. In ker je poslanstvo našega lista pospeševanje vsega misijonskega dela, katerega poglavitni izvajavec so misijonarji, in je zato formacija novih misijonarjev pri vsaki, tudi pri naši slovenski misijonski akciji nje odlična naloga, zato smo mislili, da bi najlepše proslavili dvajsetletnico zamejskih „Katoliških misijonov“ ki je obenem tudi dvajsetletnica naše zamejske misijonske akcije, ako v žarišču te akcije, v Baragovem misijonišču zgradimo prepotrebni zavod za vzgojo novih slovenskih misijonarjev, Misijonski kolegij.

Nismo pa hoteli nedlegovati slovensko zamejsko javnost s prošnjami, ki DAM! Se pravi, da smo naše naročnike prosili, naj bi nam oni vplačali za Nismo pa hoteli nadlegovati slovensko zamejsko javnost s prošnjami, ki bi zvene: „Daj, daj...!“, ampak smo zamislili obojestranski podvig: DAJ, DAM! Se pravi, da smo naše naročnike prosili, naj bi nam oni vplačali za naročnino Katoliških misijonov naprej vsoto 50 dolarjev, 10.000 pesov itd., mi pa se obvezemo, da jim pošiljamo list vse življenje.

Zastavili smo si za cilj pridobiti 300 takih novih „dosmrtnih“ naročnikov. To bi dalo eno k drugemu kakih 4.500.000 pesov, kar sicer predstavlja komaj četrtino predvidenih stroškov gradnje Misijonskega kolegija, a je vsekakor predragocena opora. Naročniki, ki plačajo dosmrtno naročnino, nam to vsoto pravzaprav posodijo in mi jim jo leto za letom takorekoč vračamo... Vendar vemo prav dobro, da se večina naših naročnikov odzove povabilu za dosmrtno naročnino iz idealne želje sodelovati pri gradnji Misijonskega kolegija in da brez tega namena te naše akcije nikdar ne bi plačali dosmrtno naročnine. Zato vse dosmrtno naročnike smatramo kot dobrotnike Baragovega misijonišča in naši misijonski gojenci z nami tudi zanje dan za dnem molijo.

Do dosege cilja: 300 dosmrtnih naročnikov pa v teku enega leta te naše akcije še nismo prišli. Z današnjimi osmimi novimi „dosmrtniki“ se dvigne njih število ne 164, torej šele malo več kot polovica zaželenega. A prijave so kar še redne in mislimo, da nismo utopisti, če upamo cilj doseči, ako podaljšamo akcijo še za eno leto, k čemur smo pravzaprav primorani, kajti medtem se gradnja in oprema kolegija dokončuje, računni se plačujejo, a dolgovi rastejo... in te dolgove bo treba plačevati kar skozi celo leto...

Vabimo torej naše drage naročnike, ki se še niso odločili za sodelovanje, pri tej akciji „DAJ — DAM“, pa bi jim bilo to morda vsaj po obrokih mogoče, da to store! S tem bodo lepo pomagali Baragovemu misijonišču pri reševanju njegovga nemajhnega gmotnega problema v zvezi z gradnjo Misijonskega kolegija, na drugi strani pa bodo sebe in svojce enkrat za vselej rešili skrbi plačevanja naročnine Katoliških misijonov.

Vse tiste pa, ki so se že doslej odzvali in s tem znova dokazali svojo ljubezen do misijonov, lepo prosimo za uslugo, da skušajo med prijatelji naročniki KM pridobiti tega ali onega, ki še ni „dosmrtnik“, za to lepo misijonsko žrtev.

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna družba "Editorial Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1968: V Argentini in sosednih deželah: navadna 800 pesov, podporna 1.600, dosmrtna 10.000. V ZD in Kanadi: 3 (6, 50) dolarjev; v Italiji: 1600 (3200, 25.000) Lir; v Avstriji 60 (120, 1000) šilingov; v Franciji 12 (24, 180) NF; v Angliji 1 ¼ (2 in pol, 18) funtov; v Avstraliji 3 (6, 45) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 679 E. 157th St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, CHICAGO, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Jože Mejač CM, istotam. Za Montreal in okolico: Rev. Stanislav Boljka CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q. Za Port Arthur (Ontario) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jože Časl CM, 95 Macdonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM, Rue de Sévres 95, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau, Kapellengasse 15, Kärnten.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Camaron Court, KEW, Vic. 3101, Australia

Tako bodo pomagali, da bo celotna akcija, ki so jo sami že tako velikodušno podprli, doživela popoln uspeh!

Novi dosmrtniki so pa sledeči:

Argentina: Mara Steinhaus, Villa Ballester; družina Opeka, San Justo; Jože Markež, Florida; Štancer Ludvik, Slovenska vas, in Rezelj Lojze, Villa Ballester; vsi po 10.000 pesov.

Kanada: Mrs. Amalija Pavlin, Kirkland Lake, in mrs. Zorka Dimnik, Lethbridge, po 50 dolarjev.

Združene države: Mrs. Paulina Russ, Joliet, 50 dolarjev.

Srčna hvala vsem in Bog plačaj!

Položaj vplačanih dosmrtnih naročnikov po posameznih deželah je sedaj torej takle:

Dežela	Število naročn.	Zaželene dosmrtno naročnine	Plačane dosmrtno naročnine	Dežela	Število naročn.	Zaželene dosmrtno naročnine	Plačane dosmrtno naročnine
Argentina	437	70	45	Francija	53	9	1
ZDA	398	65	35	Anglija	41	7	—
Avstrija	306	50	13	J. Amerika			
Italija	313	50	9	(ostala)	34	5	2
Kanada	288	47	51	Nemčija	16	1	3
Avstralija	77	13	4	Evropa (ostalo)	15	3	1

Skupaj 164 novih dosmrtnikov!

Cerkev svoje sinove spodbuja, naj se preudarno in z ljubeznijo razgovarjajo in sodelujejo s pristaši drugih verstev in izpričujoč svojo vero in krščansko življenje, priznavajo, spoštujejo in pospešujejo tiste duhovne in moralne dobrine, ki se pri njih najdejo.

Izjava o razmerju Cerkve
do nekrščanskih verstev.

Correo Argentino Suc. 37	FRANQUEO PAGADO Concesión N° 3143
	TARIFA REDUCIDA Concesión N° 5612

Registro de la Prop. Int. N° 977.679
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467.
Buenos Aires